

Все пакъ годишнината на списанието завърши благополучно. За втора годишнина не можехме да мислимъ. Нѣмаше кой да понесе загубитѣ за въ бѣдеще. Освенъ това, избухна европейската война. Следъ намѣсата на България, Йовковъ, като поручикъ, замина за 37 п. полкъ, десета дивизия, въ Ксанти.

Първата карта отъ тамъ той пише на 18 септемврий 1915 година:

„Драги Григоре,

Пристигнахъ тукъ и вече съмъ на служба. Азъ съмъ младши офицеръ въ 15 рота на 37 полкъ. Никакъвъ познатъ и никакви близки тука. Ако можешъ и ако обичашъ — обади се. Моя най-сърдеченъ поздравъ.

Йорданъ Йовковъ“.

Презъ октомврий сѣщата година станахъ сътрудникъ на **Военни Известия**, защото Народното събрание не заседаваше и желяехъ да наблюдавамъ нѣкои действия на нашитѣ войски. Йовковъ е прочелъ моитѣ писма въ **Военни Известия** и ми пише:

19 ноемврий 1915 год.

„Драги Григоре,

Научихъ отъ вестниците за твоето пътуване по фронта; четохъ и бележкитѣ ти въ **Военни Из-**